

af 14de April d. A., hvor der netop var paa-beraabt Nødvendigheden af at optage Aarhus og Viborg som nødvendige Berøringspunkter. Dette er ganske rigtigt, og jeg vil ogsaa indrømme, at der fra Regjeringens Side havde været Tilbøjelighed til at optage det første; men man har senere med velberaad Gu forkastet det. Det vil findes i det almindelige Udcast, at disse Punkter netop ere udeladte, fordi Regjeringen maatte finde Betænkelse ved, om disse Punkter endogsaa blot at udtale nogen aldeles bestemt Anskuelse. Jeg vil gjerne indrømme, at, dersom Sagen stod saaledes, at der netop nu med Nødvendighed skulde vælges mellem en af de her omhandlede to Linier, forekommer det mig, at de vægtigste og vigtigste Grunde tale for Banen i østlig Retning, og navnlig vilde jeg have overordentlig Betænkelse ved, at man skulde gaae ind paa det Forslag, som er stillet under Nr. 1, thi det gaar jo ligefrem ud paa at fremsætte som Betingelse for, at man kunde komme i østlig Retning, at der først skulde være begyndt en vestlig Hovedbane eller en vestlig Hovedlinie; i ethvert Tilfælde skal den vestlige Linie foretraktes. Men jeg maa paa den anden Side erkende, at de foreløbige Undersøgelser, der endnu have kunnet anstilles om Retningen for Hovedlinien gennem Jylland, ere ikke af anden Beskaffenhed, end at det vil være muligt, at Linien hverken vil komme til at indtage en saa østlig Retning som den, der er foreslaaet under Nr. 2, eller en saa vestlig Retning som den, der er antydet under Nr. 1. Jeg maa endelig ogsaa bemærke, at det er muligt, at Linien til Syvende og Sidst kan faae en saadan Retning, at begge disse Duffer, der ere udtrykte i Uendringssforslagene Nr. 1 og 2, ville kunne finde Birkeliggjørelse. Men jeg vil tillade mig at gjøre det høitærede Thing opmærksom paa, hvorledes Stillingen bliver, naar man nu vedtager noget af disse Uendringssforslag. For det Første ligger det i selve Sagens Natur, at Regjeringen ikke for Dieblisset har turdet binde sig. Havde man kunnet det, saa fremgaaer det af Indenrigsministerens Skrivelse af 14de April d. A., at man havde ønsket at gjøre det, idet man paa ingen Maade har overseet, at det er en ganske overordentlig Naadighed, som

der i dette Lovforslag forlanges for Regjeringen, og Regjeringen har derfor vel kunnet tænke sig, at man maaskee ikke vilde give den en saadan Naadighed; men Regjeringen kunde derimod mindre tænke sig, at, efterat den har udtalt, at den ikke i denne Sag tør binde sig i bestemte Retninger, at Rigsdagen saa alligevel vil gjøre det. Regjeringen kan bedre forstaae, at man slet ikke antager Lovforslaget og seer an, hvorledes Sagen vil staae til Efteraaret. Antager man imidlertid Lovforslaget med noget af disse Uendringssforslag, troer jeg, at det af de Discussioner, der have været førte her idag, vil fremgaae, at der vel neppe er noget af disse Uendringssforslag, som maatte kunne gaae igjennem, der vil kunne glæde sig ved en aldeles sikker Majoritet. Jeg sætter f. Ex., at Stemmerne komme til at staae saaledes imod hinanden, som forleden Dag var Tilfældet, da der to Gange blev afstemt over en Sag, der tilsidst antoges med 44 Stemmer mod 41. Jeg sætter nu, at et af disse Uendringssforslag, hvilket som helst, gaaer igjennem med 44 Stemmer mod 41, og det faaer en lignende ringe Majoritet for sig i det andet Thing, og at dernæst Hans Majestæt stadfæster en saadan Lov, hvorledes staaer Sagen saa? Den staaer saaledes, at det er Legislaturens utvivlsomme Billie — enten Majoriteten er stor eller ringe, saa er det vist, at den er en Majoritet —, at det er, siger jeg, Legislaturens utvivlsomme Billie, naar Lovforslaget har faaet Kongens Stadsfæstelse, at Banen skal gaae i den Retning. Nu begynde Underhandlingerne, og Entreprenurerne ere maaskee kun tilbøjelige til at slutte sig til det Forslag, som har den store Minoritet for sig og den ringe Majoritet imod sig; Regjeringen erkjender maaskee, at de Grunde, som Entreprenurerne have anført, ere vægtige, og at det havde været meget ønskeligt, om man kunde følge Entreprenurerenes Forslag, — Sagen staaer da saaledes, at, enten skal Regjeringen tage det paa sig, og det troer jeg ikke, at man med Billighed kan forlange, at Regjeringen skal, at afsvige fra Loven, for ikke at miste en Coniunctur, som maaskee for Dieblisset er gunstig, naar Alt iøvrigt er beredt til Contractens Afslutning, eller ogsaa skal Regjeringen komme frem igjen med et